UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

13 päivänä syyskuuta 2010 *

Asiassa T-193/06,

Télévision française 1 SA (TF1), kotipaikka Boulogne-Billancourt (Ranska), edustajinaan asianajajat J.-P. Hordies ja C. Smits,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään C. Giolito, T. Scharf ja B. Stromsky,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jota tukee

Ranskan tasavalta, asiamiehinään G. de Bergues ja L. Butel,

väliintulijana,

jossa vaaditaan kumoamaan 22.3.2006 tehty komission päätös K(2006) 832 lopullinen, joka koskee elokuva- ja audiovisuaalisen alan tukitoimia Ranskassa (tuet NN 84/2004 ja N 95/2004 – Ranska, elokuva- ja audiovisuaalisen alan tukijärjestelmät),

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Vilaras sekä tuomarit M. Prek ja V. M. Ciucă (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies T. Weiler,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 22.4.2010 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 EY 87 artiklan 1 kohdassa määrätään, että ”jollei tässä sopimuksessa toisin määrätä, jäsenvaltion myöntämä taikka valtion varoista muodossa tai toisessa myönnetty tuki, joka vääristää tai uhkaa vääristää kilpailua suosimalla jotakin yritystä tai tuotannonalaa, ei sovellu yhteismarkkinoille, siltä osin kuin se vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan”.

2 EY 87 artiklan 3 kohdan d alakohdassa määrätään, että yhteismarkkinoille soveltuvana voidaan pitää tukea kulttuurin ja kulttuuriperinnön edistämiseen, jos se ei muuta kaupankäynnin ja kilpailun edellytyksiä yhteisössä yhteisen edun kanssa ristiriitaisella tavalla.

3 Tietyistä elokuviin ja muihin audiovisuaalisiin teoksiin liittyvistä oikeudellisista näkökohdista neuvostolle, Euroopan parlamentille, talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle 26.9.2001 annetussa komission tiedonannossa (EYVL 2002, C 43, s. 6) täsmennetään erityiskriteerit, joiden perusteella komissio arvioi EY 87 artiklan 3 kohdan d

alakohdassa määrätyn poikkeuksen mukaisia elokuva- ja audiovisuaalisen tuotannon valtiontukia. Komissio täsmentää siinä myös, että arvioidessaan elokuva- ja audiovisuaalisen tuotannon tukijärjestelmiä sen on varmistettava, että niissä noudatetaan ”yleisen laillisuuden periaatetta” eli että niissä ei ole sääntöjä, jotka ovat ristiriidassa EY:n perustamissopimuksen määräysten (myös verotusta koskevien määräysten) kanssa muilla kuin valtiontukia koskevilla aloilla. Vuonna 2004 komissio pidensi näiden elokuva- ja audiovisuaalisen tuotannon tukia koskevien erityisten sääntöjenmukaisuuskriteerien voimassaoloa 30.6.2007 saakka (EUVL C 123, s. 1).

4 Viestintävapaudesta 30.9.1986 annetussa Ranskan laissa nro 86-1067 (loi nº 86-1067, du 30 septembre 1986, relative à la liberté de communication; JORF 1.10.1986, s. 11755), sellaisena kuin se on muutettuna muun muassa 1.8.2000 annetulla lailla nro 2000-719 (JORF 2.8.2000, s. 11903), säädetään säännöistä, joita sovelletaan audiovisuaalisen viestinnän palveluihin.

5 Ranskan säännöstö sisältää tukitoimia elokuva- ja audiovisuaaliselle tuotannolle. Kyse on yhtäältä tuottajiin kohdistetuista tukimekanismeista, jotka Centre national de la cinématographie (CNC, kansallinen elokuvakeskus) toteuttaa. Näiden mekanismien rahoitus varmistetaan muun muassa televisiopalvelujen tarjoajien liikevaihdosta perittävällä verolla (jäljempänä vero). Kyse on toisaalta televisiopalvelujen tarjoajille asetetuista velvoitteista investoida elokuva- ja audiovisuaaliseen tuotantoon.

6 CNC:n tukimekanismeja elokuva- ja audiovisuaaliselle tuotannolle säännellään

– elokuva-alan osalta elokuvateollisuuden rahoitustuesta 24.2.1999 annetulla asetuksella nro 99-130 (décret nº 99-130, du 24 février 1999, relatif au soutien financier de l'industrie cinématographique; JORF 25.2.1999, s. 2902), sellaisena kuin se on muutettuna

– audiovisuaalisen alan osalta valtion rahoitustuesta audiovisuaaliselle ohjelmateollisuudelle 2.2.1995 annetulla asetuksella nro 95-110 (décret nº 95-110, du 2 février 1995, relatif au soutien financier de l'État à l'industrie des programmes audiovisuels; JORF 3.2.1995, s. 1875), jota on täydennetty valtion rahoitustuesta audiovisuaaliselle teollisuudelle 14.1.1998 annetulla asetuksella nro 98-35 (décret nº 98-35, du 14 janvier 1998, relatif au soutien financier de l'État à l'industrie audiovisuelle; JORF 17.1.1998, s. 742), sellaisina kuin ne ovat muutettuina.

7 Veroa säännellään yleisen verokoodeksin (code général des impôts) 302 bis KB §:llä, joka lisättiin kyseiseen koodeksiin vuoden 1997 lisätalousarviosta 29.12.1997 annetun lain nro 97-1239 (loi nº 97-1239, du 29 décembre 1997, de finances rectificative pour 1997; JORF 30.12.1997, s. 19101) 28 §:n A kohdalla ja jota muutettiin vuoden 2006 talousarviosta 30.12.2005 annetulla lailla nro 2005-1719 (loi nº 2005-1719, du 30 décembre 2005, de finances pour 2006; JORF 31.12.2005, s. 20597) sekä vuoden 2005 lisätalousarviosta 30.12.2005 annetulla lailla nro 2005-1720 (loi nº 2005-1720, du 30 décembre 2005, de finances rectificative pour 2005; JORF 31.12.2005, s. 20654).

8 Investointivelvoitteita koskevaa mekanismia säännellään

– lain nro 86-1067 27 §:n 3 kohdan ja 71 §:n soveltamisesta ja maanpäällisessä radioverkossa analogisesti lähetettävien ilmaistelevisiopalvelujen tarjoajien myötävaikutuksesta elokuvien ja audiovisuaalisten teosten tuotannon kehittämiseen 9.7.2001 annetulla asetuksella nro 2001-609 (décret nº 2001-609, du 9 juillet 2001, pris pour l'application du point 3 de l'article 27 et de l'article 71 de la loi nº 86-1067 et relatif à la contribution des éditeurs de services de télévision diffusés en clair par voie hertzienne terrestre en mode analogique au développement de la production d'oeuvres cinématographiques et audiovisuelles; JORF 11.7.2001, s. 11073), sellaisena kuin se on muutettuna

– lain nro 86-1067 27, 28 ja 71 §:n soveltamisesta ja maanpäällisessä radioverkossa analogisesti lähetettävien televisiopalvelujen, joita rahoitetaan käyttäjiltä perittävällä korvauksella, tarjoajien myötävaikutuksesta elokuvien ja audiovisuaalisten teosten tuotannon kehittämiseen 28.12.2001 annetulla asetuksella nro 2001-1332 (décret nº 2001-1332, du 28 décembre 2001, pris pour l'application des articles 27, 28 et 71 de la loi nº 86-1067 et relatif à la contribution des éditeurs de services de télévision diffusés par voie hertzienne terrestre en mode analogique dont le financement fait appel à une rémunération de la part des usagers au développement de la production d'oeuvres cinématographiques et audiovisuelles; JORF 29.12.2001, s. 21310), sellaisena kuin se on muutettuna

– lain nro 86-1067 27, 70 ja 71 §:n soveltamisesta ja muiden kuin radiopalvelujen digitaalista lähettämistä maanpäällisessä radioverkossa koskevien yleisten periaatteiden vahvistamisesta 28.12.2001 annetulla asetuksella nro 2001-1333 (décret nº 2001-1333, du 28 décembre 2001, pris pour l'application des articles 27, 70 et 71 de la loi nº 86-1067 et fixant les principes généraux concernant la diffusion des services autres que radiophoniques par voie hertzienne terrestre en mode numérique; JORF 29.12.2001, s. 21315), sellaisena kuin se on muutettuna

– lain nro 86-1067 33, 33-1, 33-2 ja 71 §:n soveltamisesta ja kaapelin tai satelliitin välityksellä lähetettävien ääniradio- ja televisiopalvelujen eri luokkiin sovellettavan sääntelyn vahvistamisesta 4.2.2002 annetulla asetuksella nro 2002-140 (décret nº 2002-140, du 4 février 2002, pris pour l'application des articles 33, 33-1, 33-2 et 71 de la loi nº 86-1067 et fixant le régime applicable aux différentes catégories de services de radiodiffusion sonore et de télévision distribués par câble ou diffusés par satellite; JORF 6.2.2002, s. 2412), sellaisena kuin se on muutettuna.

9 Näistä investointivelvoitteista on audiovisuaalisella alalla vähintään kahden kolmasosan ja elokuva-alalla vähintään kolmen neljäsosan kohdistuttava riippumattomaan tuotantoon; riippumattoman tuotannon käsitteellä tarkoitetaan, kuten istunnossa vahvistettiin, teoksen tuottajan riippumattomuutta suhteessa televisiopalvelujen tarjoajaan, joka on teoksen rahoittaja, ja käsite määritellään kriteereillä, jotka muun muassa koskevat kyseessä olevien palvelujen tuottajan ja tarjoajan osuuksia yhtiöpääomasta tai heidän äänioikeuksiaan sekä tarjoajan osuutta tuottajan viimeaikaisessa toiminnassa.

10 CNC:n tukitoimia audiovisuaaliselle tuotannolle on sovellettava myös riippumattomiin tuotantoyrityksiin; riippumattoman tuottajan käsite määritellään tällöin samalla tavalla kuin investointivelvoitteiden alalla.

Asian tausta

11 Euroopan yhteisöjen komissio hyväksyi tukea N 7/92 koskevalla 15.7.1992 tehdyllä päätöksellä (EYVL C 203, s. 14) määräämättömäksi ajaksi Ranskan elokuva- ja audiovisuaalista tuotantoa koskevan tukijärjestelmän tietyt yksityiskohtaiset säännöt.

12 Komissio hyväksyi tukea N 3/98 koskevalla 3.6.1998 tehdyllä päätöksellä, sellaisena kuin se on muutettuna 29.7.2008 (EUVL C 279, s. 4), kahdeksi vuodeksi tietyt muutokset, jotka oli tehty elokuvatuotannon automaattiseen tukijärjestelmään. Hyväksynnän voimassaoloa päätettiin 7.8.1998 jatkaa 3.6.2004 saakka.

13 Kantaja eli Télévision française 1 SA (TF1) toimitti 3.10.2001 päivätyllä kirjeellä komissiolle kaksi kantelua, jotka koskivat Ranskan elokuva- ja audiovisuaalisen alan tukijärjestelmän tiettyjä yksityiskohtaisia sääntöjä.

14 Ranskan viranomaiset ilmoittivat 16.2.2004 päivätyllä kirjeellä merentakaisten alueiden kannalta kiinnostaville elokuville annettavien valikoivien tukien järjestelmästä (N 95/2004). Komissio pyysi Ranskan viranomaisilta lisätietoja, ja ne toimittivat nämä pyydetysti. Ranskan viranomaiset myös toimittivat komissiolle järjestelmän täytäntöönpanosta lyhyen selostuksen, jonka ne sittemmin peruuttivat tammikuussa 2005.

15 CNC toimitti 13. ja 27.4.2004 päivätyillä kirjeillä komissiolle kantajan kanteluita koskevia tietoja.

16 Ranskan viranomaiset ilmoittivat 24.5.2004 päivätyllä kirjeellä kaikki elokuva- ja audiovisuaalisen alan tukijärjestelmät komissiolle ja pyysivät tätä pidentämään väliaikaisesti tukia N 7/92 ja N 3/98 koskevien päätösten soveltamisalaan kuuluvien järjestelmien voimassaoloa, mistä komissio kieltäytyi. Komissio pyysi 27.7.2004 päivätyllä kirjeellä Ranskan viranomaisia täydentämään ilmoitustaan, minkä nämä tekivät useilla kirjeillä vuosina 2004 ja 2005. Kaikki ilmoitetut tukijärjestelmät rekisteröitiin 14.12.2004 viitenumerolla NN 84/2004.

17 Komissio ilmoitti 22.12.2004 päivätyllä kirjeellä Ranskan viranomaisille, että koska ilmoitettuja tukijärjestelmiä oli jo sovellettu, komissio piti niitä EY 88 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuina lainvastaisina järjestelminä.

18 Kantaja täydensi 10.1.2006 päivätyllä kirjeellä 3.10.2001 päivättyjä kanteluitaan.

19 EY 88 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun alustavan tutkintavaiheen päätyttyä komissio ilmoitti 22.3.2006 tehdyllä päätöksellä K(2006) 832 lopullinen, joka koskee elokuva- ja audiovisuaalisen alan tukitoimia Ranskassa (tuet NN 84/2004 ja N 95/2004 – Ranska, elokuva- ja audiovisuaalisen alan tukijärjestelmät) (jäljempänä päätös), jättävänsä vastustamatta kyseessä olevia toimia.

20 Päätöksestä julkaistiin 14.12.2006 tiivistelmä Euroopan unionin virallisessa lehdessä (EUVL C 305, s. 12), ja siinä viitataan komission internetsivustoon, jossa voi tutustua päätöksen koko tekstiin.

Päätös

21 Päätöksestä ilmenee, että se koskee elokuva- ja audiovisuaalisen tuotannon tukijärjestelmää, erityisesti CNC:n välityksellä myönnettyjä rahoitustukitoimia ja investointivelvoitteita koskevaa mekanismia.

22 Kun tarkastellaan ensiksi CNC:n välityksellä elokuva- ja audiovisuaaliselle tuotannolle myönnettyjä tukitoimia, komissio kuvaa CNC:n hallinnolliseksi julkiseksi laitokseksi, joka on oikeushenkilö ja taloudellisesti riippumaton ja joka kuuluu Ranskan kulttuuri- ja viestintäministeriön alaisuuteen (päätöksen II osastoon sisältyvä 20 kohta). CNC:n hallinnoima talousarvio jakaantuu kahteen jaksoon; nämä ovat ”Audiovisuaalinen teollisuus” (joka sisältää audiovisuaalisen ohjelma-teollisuuden tukitilin (COSIP)) ja ”Elokuvateollisuus” (päätöksen II osasto, 21 kohta). Seuraavaksi komissio toteaa, että CNC:n talousarvio rahoitetaan veronluonteisilla maksuilla, kuten verolla (päätöksen II osasto, 22 kohta). Komissio muistuttaa, että Ranskan yleisen verokoodeksin 302 bis KB §:n mukaan vero peritään Ranskaan sijoittautuneilta Ranskan emämaassa ja sen merentakaisissa departementeissa vastaanotettavien televisiopalvelujen tarjoajilta, jotka ovat edellisenä vuonna ottaneet ohjelmistoonsa yhden tai usean CNC:n tukitoimiin oikeutetun audiovisuaalisen teoksen tai elokuvan, ja veron perusteena on pääasiallisesti näiden televisiopalvelujen tarjoajien liikevaihto (päätöksen II osasto, 23 ja 24 kohta).

23 Nyt käsiteltävässä kanteessa riitautettujen elokuva- ja audiovisuaaliselle tuotannolle osoitettujen CNC:n tukitoimien osalta komissio kuvaa päätöksessä toimet, joihin kuuluvat ”tuki pitkien elokuvien tuotannolle” (II osasto, 29–95 kohta), ”tuki elokuvien markkinoinnille ulkomailla” (II osasto, 121–126 kohta), ”tuki lyhytelokuville”

(II osasto, 127–149 kohta) ja ”tuki audiovisuaaliselle tuotannolle” (II osasto, 186–219 kohta) sekä niiden rahoitustapa (II osasto, 19–24 kohta).

24 Analysoituaan päätöksessä kyseiset toimet komissio katsoo, että jotkin niistä ovat EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea ja soveltuvat yhteismarkkinoille EY 87 artiklan 3 kohdan d alakohdan nojalla vuoden 2011 loppuun saakka, kun taas toisia niistä ei luokitella EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuksi valtiontueksi [EY] 87 ja [EY] 88 artiklan soveltamisesta vähämerkityksiseen tukeen 12.1.2001 annetun komission asetuksen (EY) N:o 69/2001 (EYVL L 10, s. 30) nojalla (päätöksen III osastoon sisältyvät 38–124 kohta siltä osin kuin kyseessä on ”tuki elokuva-alalle – tuki pitkien elokuvien tuotannolle”, päätöksen III osasto, 158–193 kohta (”tuki elokuvien markkinoinnille ulkomailla”), päätöksen III osasto, 194–223 kohta (”tuki lyhytelokuville”), päätöksen III osasto, 257–331 kohta (”tuki audiovisuaaliselle tuotannolle”)). Niiden toimien osalta, joiden todetaan soveltuvan yhteismarkkinoille EY 87 artiklan 3 kohdan d alakohdan nojalla, komissio tekee tämän päätelmän joko soveltamalla edellä 3 kohdassa mainitussa vuoden 2001 tiedonannossa vahvistettuja kriteerejä taikka soveltamalla niitä analogisesti tai merkityksellisinä seikkoina. Näin ollen komissio on päättänyt jättää vastustamatta näitä toimia.

25 Toiseksi komissio toteaa investointivelvoitteista (päätöksen II osasto, 246–255 kohta), että ne on asetettu – yksityiskohtaisten sääntöjensä osalta tietyin eroin – maanpäällisessä radioverkossa analogisesti tai digitaalisesti lähetettävien tai kaapelin tai satelliitin välityksellä lähetettävien ilmaistelevisiopalvelujen tarjoajille, maanpäällisessä radioverkossa analogisesti lähetettävien maksutelevisiopalvelujen tarjoajille ja maanpäällisessä radioverkossa digitaalisesti lähetettävien niin sanottujen kertamaksupalvelujen (pay-per-view) tarjoajille.

26 Komissio täsmentää, että investointivelvoitteiden määrä lasketaan soveltamalla tiettyä prosenttiosuutta kyseessä olevan televisiopalvelujen tarjoajan edellisen vuoden liikevaihdosta (päätöksen II osasto, 250 kohta). Määrä vaihtelee televisiopalvelujen lähetystavan ja tarjoajan ominaisuuksien mukaan (päätöksen II osasto, 251–254 kohta). Yleisesti komissio toteaa, että liikevaihdosta laskettava prosenttiosuus, joka on investoitava elokuvatuotantoon, on korkeampi, jos televisiopalveluohjelmisto suunnataan elokuviin, ja matalampi, jos ohjelmistoa ei suunnata pääasiallisesti elokuviin (päätöksen II osasto, 251 kohta).

27 Komissio katsoo, että nämä investointivelvoitteet eivät edellytä valtion resursseja eivätkä siis ole EY 87 artiklassa tarkoitettua valtiontukea (päätöksen III osasto, 390–398 kohta).

28 Päätöksen IV osastossa komissio ”pahoittelee, että Ranska on [EY] 88 artiklan 3 kohdan vastaisesti pannut täytäntöön useimmat tässä päätöksessä tutkituista toimista”. Sen jälkeen komissio toteaa, että kanteessa riitautetut valtiontukitoimet, jotka on ilmoitettu sille ja jotka ovat päätöksen kohteena, soveltuvat yhteismarkkinoille vuoden 2011 loppuun saakka EY 87 artiklan 3 kohdan d alakohdan nojalla. Lopuksi päätöksen samassa osastossa täsmennetään seuraavaa:

”Komissio korostaa, että tämä aika myönnetään ottamalla huomioon Ranskan viranomaisten antama sitoumus ’toteuttaa mukautukset, jotka mahdollisesti ovat tarpeen, jotta voidaan sopeutua elokuva- ja audiovisuaaliselle alalle myönnettäviä valtiontukia koskevien sääntöjen kehitykseen 30.6.2007 jälkeen’. Komissio muistuttaa Ranskan viranomaisia siitä, että näiden on toimitettava vuosikertomus ilmoitettujen toimien täytäntöönpanosta. Kertomuksessa on annettava riittävästi yksityiskohtaisia tietoja, jotta komissio voi tutkia, vääristävätkö nämä mekanismit kilpailua yhteisen edun kanssa ristiriitaisella tavalla.”

Oikeudenkäyntimenettely sekä asianosaisten ja väliintulijan vaatimukset

29 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 12.7.2006 toimittamallaan kannekirjelmällä.

30 Ranskan tasavalta pyysi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 4.10.2006 toimittamallaan asiakirjalla saada osallistua oikeudenkäyntiin väliintulijana tukeakseen komissiota. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi väliintulon 14.11.2006 antamallaan määräyksellä. Väliintulija toimitti kirjelmänsä ja asianosaiset sitä koskevat huomautuksensa asetetussa määräajassa.

31 Kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin, esittelevä tuomari siirrettiin viidenteen jaostoon, jonka käsiteltäväksi asia näin ollen siirrettiin.

32 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (viides jaosto) päätti aloittaa suullisen käsittelyn. Asianosaisten ja väliintulijan lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 22.4.2010 pidetyssä istunnossa.

33 Kantaja vaatii, että

– kanne otetaan tutkittavaksi

– päätös kumotaan

– oikeudenkäyntikuluista päätetään lain mukaisesti.

34 Komissio vaatii, että

– kanne jätetään tutkimatta

– toissijaisesti kanne hylätään selvästi täysin perusteettomana

– kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

35 Ranskan tasavalta vaatii, että

– kanne jätetään tutkimatta

– toissijaisesti kanne hylätään perusteettomana

– kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

36 Komissio ei nimenomaisesti esitä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklassa tarkoitettua oikeudenkäyntiväitettä, mutta sen mukaan kanne on jätettävä tutkimatta sillä perusteella, ettei kantajalla ole asiavaltuutta.

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

37 Komission mukaan kanne on jätettävä tutkimatta, koska päätös ei koske kantajaa erikseen. Ensiksikin on niin, että koska kantajan mielestä päätös ei ole perusteltu, kantajan on oikeuskäytännön mukaan osoitettava erityinen asemansa eli huomattava vaikutus markkina-asemaansa eikä pelkästään asemaansa tuensaajayrityksen kilpailijana.

38 Komissio katsoo, että kantajan olisi pitänyt tehdä markkina-analyysi osoittaakseen ne erityiset tuotteet tai maantieteelliset markkinat, joiden osalta kantaja kilpailee tuensaajien kanssa (julkisasiamies Jacobsin ratkaisuehdotus asiassa C-78/03 P, komissio v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, tuomio 13.12.2005, Kok., s. I-10737 ja I-10741, ratkaisuehdotuksen 117 ja 118 kohta). Komission mukaan kantajan olisi siis pitänyt osoittaa, että se ei voi saada osakseen mitään päätöksessä tarkoitetuista tukitoimista ja että tämä haitta vaikuttaa huomattavasti sen kilpailuasemaan.

39 Komissio toteaa vastauskirjelmässään, ettei kantaja pyri osoittamaan suoran ja erillisen oikeussuojan tarvettaan CNC:n tuotantotukitoimien osalta. Komissio päättelee tästä, että kantaja myöntää implisiittisesti, että sen kanne voidaan ottaa tutkittavaksi vain siltä osin kuin se koskee investointivelvoitteita. Komission mukaan tämä selittyy helposti sillä, että kantaja voi saada CNC:n tuotantotukitoimia. Elokuvatuotannon

osalta kantaja saa muun muassa automaattista tukea tuotantoon ja jakeluun sekä tukea videokustannukseen. Audiovisuaaliseen tuotantoon kantaja saa suoraan COSIP:n tukea tuotantotytäryhtiöidensä välityksellä, ja välillisesti se saa tukea ohjelmille, joille kanava hankkii etukäteen rahoituksen valituilta tuottajilta. Komissio katsoo, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kumoamiskanne voidaan ottaa tutkittavaksi vain siltä osin kuin kantajalla on jo syntynyt ja edelleen olemassa oleva intressi saada riidanalainen toimi kumotuksi. Komission mukaan näin ei ole nyt käsiteltävässä asiassa, koska vaikka oletettaisiinkin, että unionin yleinen tuomioistuin hyväksyy kantajan kanteen ja kumoaa päätöksen siltä osin kuin se koskee yhteismarkkinoille soveltuviksi todettuja tukitoimia, kantaja ei voisi saada kyseisiä tukia ja olisi päätöksestä johtuvaa tilannetta epäedullisemmassa tilanteessa.

40 Toiseksi komissio katsoo investointivelvoitteista, että vaikka komission oletettaisiinkin tehneen virheen todetessaan valtion resurssien puuttumisen, kantajan olisi myös pitänyt osoittaa, että se, ettei kantaja edes potentiaalisesti saisi osakseen kyseisiä toimia, vaikuttaisi huomattavasti kantajan kilpailuasemaan.

41 Komissio muistuttaa ensinnäkin, että televisiopalvelujen tarjoajille asetettujen investointivelvoitteiden, jotka eroavat tietyiltä osin toisistaan niitä koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen perusteella, mukaan näiden tarjoajien on käytettävä vuosittain tiettyjä määriä elokuva- ja audiovisuaalisen tuotannon rahoitukseen. Koska nämä velvoitteet kohdistuvat kaikkiin televisiopalvelujen tarjoajiin, kantajan kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin se koskee sitä, ettei kyseistä toimea ole luokiteltu tueksi. Komissio toteaa tästä, että kantajan viittaus säännöstöön, joka oli voimassa tämän toimittaessa kantelunsa vuonna 2001, on merkityksetön selvitettäessä sitä, onko kanne otettava tutkittavaksi, koska vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan

toimen lainmukaisuus arvioidaan toimen antamispäivänä vallinneiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen mukaan. Kantaja väittää lisäksi, että kyseessä on erilainen kohtelu, joka perustuu siihen, että investointivelvoitteet koskevat vain tiettyjä radioverkossa digitaalisesti lähetettävien televisiopalvelujen tarjoajia, mikä merkitsee syrjintää ja implisiittisesti vaikutusta kantajan kilpailuasemaan, mutta komission mukaan erilainen kohtelu on perusteltua liikevaihtoon liittyvistä objektiivista syistä. Lisäksi niitä televisiopalvelujen tarjoajia, jotka eivät lähetä tai jotka lähettävät hyvin vähän audiovisuaalisia teoksia ja jotka eivät siis kilpaile kantajan kaltaisten televisiopalvelujen tarjoajien kanssa, joiden ohjelmista huomattava osa koostuu audiovisuaalisista teoksista, kohdellaan eri tavalla.

42 Komissio ja Ranskan tasavalta toteavat toisekseen vastauksena kantajalle, että Ranskan viranomaiset päättivät televisiotoimintaa koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 3.10.1989 annetun neuvoston direktiivin 89/552/ETY (EYVL L 298, s. 23), sellaisena kuin se on muutettuna, 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti antaa tiukempia säännöksiä kuin kyseiseen direktiiviin sisältyy ja laskea investointivelvoitteiden määrän televisiopalvelujen tarjoajan liikevaihdon mukaan. Ne väittävät joka tapauksessa, että Ranskan säännöstön nojalla investointivelvoitteet koskevat kaikkia Ranskan televisiopalvelujen tarjoajia samassa suhteessa. Näin ollen komission mukaan se, että kantajalla on tältä osin kilpailijoitaan suuremmat menot, mikä johtuu sen asemasta Ranskan televisiotoiminnan markkinoilla ja sen liikevaihdon suuruudesta, ei riitä kantajan yksilöimiseen, minkä kantaja näyttää myöntävän vastauskirjelmässään. Koska kantaja myöntää, että toimi vahingoittaisi laajaa toimijoiden ryhmää, komissio nimittäin katsoo, että se, että useat muut toimijat ovat samassa tilanteessa kuin kantaja, osoittaa, ettei kantaja ole erityisessä tilanteessa, toisin kuin asiassa 25/62, Plaumann vastaan komissio, 15.7.1963 annetussa tuomiossa (Kok., s. 197, Kok. Ep. I, s. 181) edellytetään.

43 Komissio ja Ranskan tasavalta kiistävät kolmanneksi kantajan väitteen, jonka mukaan CNC:n tukitoimet ja investointivelvoitteet hyödyttävät suuria viestintäkonserneja sen sijaan, että niillä edistettäisiin riippumatonta tuotantoa. Komission ja Ranskan tasavallan mukaan Ranskan säännöstön nojalla kaikkien televisiopalvelujen tarjoajien on käytettävä kaksi kolmasosaa investointivelvoitteistaan riippumattomaan audiovisuaaliseen tuotantoon samojen kriteerien mukaisesti. Käytännössä enemmistö näistä investoinneista tehdään ostoina ja ennakko-ostoina tuottajilta, jotka ovat riippumattomia kaikista audiovisuaalista viestintää harjoittavista konserneista. Komissio ja Ranskan tasavalta väittävät joka tapauksessa, että vaikka oletettaisiinkin Ranskan säännöstön olevan eduksi näille viestintäkonserneille, kantaja on epäedullisessa asemassa samalla tavalla kuin ne muut televisiopalvelujen tarjoajat, joilla on samat velvoitteet. Ranskan säännöstön vaikutukset kantajaan liittyvät ainoastaan kantajan kilpailuasemaan; tämä johtuu siitä, että koska kantajalla on televisiopalvelujen tarjoajista suurin liikevaihto, se rahoittaa riippumattomaan tuotantoon kohdistuvien investointivelvoitteiden kautta muita audiovisuaalisten teosten tuottajia suuremmassa suhteessa kuin kilpailijansa mutta aina objektiivisen seikan eli liikevaihdon mukaan.

44 Kolmantena seikkana komissio korostaa oikeussuojaa koskevan oikeuden osalta, että sen on noudatettava voimassa olevaa oikeutta ja vakiintunutta oikeuskäytäntöä, sellaisena kuin se ilmenee erityisesti asiassa T-210/02, British Aggregates vastaan komissio, 13.9.2006 annetusta tuomiosta (Kok., s. II-2789; ks. myös asia C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomio 25.7.2002, Kok., s. I-6677, 40 kohta). Komissio katsoo näin ollen, että teoriassa kantaja voi kieltäytyä noudattamasta investointivelvoitteiden sitovaa järjestelmää ja vedota kansallisessa tuomioistuimessa siihen, että järjestelmä on yhteisön oikeuden vastainen, jolloin kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on tarvittaessa pyytää unionin tuomioistuimelta ennakkoratkaisua päätöksen pätevyydestä.

45 Ranskan tasavalta on samaa mieltä komission päätelmästä, jonka mukaan kanne on jätettävä tutkimatta, koska päätös ei koske kantajaa erikseen.

46 Ranskan tasavalta väittää ensiksi komission tavoin, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että koska kantajan mielestä päätös ei ole perusteltu, kantajan kanne voidaan ottaa tutkittavaksi vain, jos kantaja osoittaa kyseessä oleva toimen vaikuttavan huomattavasti kilpailuasemaansa. Ranskan tasavalta myös korostaa sen viittauksen osalta, jonka kantaja tekee edellä 38 kohdassa mainitussa asiassa komissio vastaan Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum annettuun julkisasiamies Jacobsin ratkaisuehdotukseen, että on riittävää muistuttaa, että kyseisessä asiassa annetussa tuomiossa vahvistettiin vaatimus huomattavasta vaikutuksesta kantajan kilpailuasemaan. Ranskan tasavalta toteaa tästä komission tavoin, ettei kantaja voi vedota pelkästään siihen, että se on EY 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu asianomainen osapuoli, eikä myöskään kilpailusuhteen olemassaoloon vaan sen on osoitettava, että sen asemaa markkinoilla on loukattu merkittävällä tavalla. Lopuksi Ranskan tasavalta toteaa, että komissio teki päätöksen – toisin kuin kantaja väittää – vastauksena siihen, että Ranskan viranomaiset ilmoittivat 24.5.2004 kaikki elokuva- ja audiovisuaalisen alan tukijärjestelmät, eikä kantajan 3.10.2001 tekemän kantelun perusteella.

47 Toiseksi Ranskan tasavalta katsoo, että kantaja ei ole osoittanut päätöksen vaikuttavan huomattavasti kilpailuasemaansa. Ranskan tasavalta toteaa ensinnäkin komission tavoin vastauksena kantajalle, että Ranskan viranomaiset ovat päättäneet laskea investointivelvoitteiden määrän televisiopalvelujen tarjoajan liikevaihdon mukaan ja että se, että kantajalla on kilpailijoitaan suuremmat menot, mikä johtuu sen asemasta Ranskan televisiotoiminnan markkinoilla ja sen liikevaihdon suuruudesta, ei voi riittää kantajan yksilöimiseen, minkä kantaja näyttää myöntävän vastauskirjelmässään (ks. edellä 42 kohta).

48 Ranskan tasavalta lisää toisekseen kantajan väitteestä, jonka mukaan CNC:n tukitoimet ja investointivelvoitteet hyödyttävät suuria viestintäkonserneja sen sijaan, että niillä edistettäisiin riippumatonta tuotantoa, että kantaja voi muiden televisiopalvelujen tarjoajien tavoin investoida edelleen vapaasti kolmanneksen investointivelvoitteistaan valitsemaansa tuottajaan, muun muassa omiin tytäryhtiöihinsä. Ranskan

tasavalta mainitsee esimerkkinä vuoden 2005 lukuja, jotka koskevat kantajan investointeja audiovisuaaliseen ja elokuvatuotantoon.

49 Ranskan tasavalta väittää kolmanneksi, että riippumattomaan tuotantoon kohdistuvien investointivelvoitteidensa yhteydessä kantaja voi pitää hallussaan yksinoikeuksia suhteellisen pitkän ajan eli 42 kuukautta eikä 18 kuukautta, kuten kantaja väittää. Näistä velvoitteista riippumatta televisiopalvelujen tarjoajat säilyttävät rahoittamiensa teosten taloudellisen hallinnan, koska niillä on suuri liikkumavara niin tuotantovaiheessa rahoitusmuotojen valinnan kautta kuin myös hyödyntämisvaiheessa, kun tarkastellaan oikeuksien kestoa, takaisinostoja ja lähetystoimintaa usealla välineellä.

50 Kolmantena seikkana Ranskan tasavalta katsoo, että kantaja ei missään tapauksessa kykene osoittamaan huomattavaa vaikutusta kilpailuasemaansa. Se väittää ensinnäkin audiovisuaaliseen ja elokuvatuotantoon kohdistuvista investointivelvoitteista, että niitä sovelletaan kantajaan samalla tavalla kuin kaikkiin Ranskan televisiopalvelujen tarjoajiin eli kantajan liikevaihdon mukaan. Ranskan tasavalta pohtii toisekseen komission tavoin kantajan, joka saa elokuva- ja audiovisuaalisen alan tukitoimia, intressiä saada kumotuksi päätös, jossa näiden tukien todetaan soveltuvan yhteismarkkinoille (ks. edellä 39 kohta).

51 Kantajan mukaan päätös koskee sitä suoraan ja erikseen. Se väittää suorasta intressistään nostaa kanne päätöksestä, että kullakin tuensaajayrityksen kanssa kilpailevalla yrityksellä on intressi saada kumotuksi komission päätös, jossa tällaisen tuen todetaan soveltuvan yhteismarkkinoille, koska tällainen kumoaminen johtaa tuen soveltuvuuden tutkinnan aloittamiseen uudelleen. Kantaja väittää lisäksi, että kyseessä oleva tuki on jo myönnetty, joten päätöksen nojalla voitaisiin pysyttää tuki, jonka

poistamista kantaja on vaatinut vuodesta 2001 lähtien. Kantaja korostaa vastauskirjelmässään, että komissio ei kiistä tätä suoraa intressiä.

52 Lisäksi kantaja väittää, että oikeuskäytännön mukaan päätöksen kohteena olevat tukitoimet koskevat kantajaa erikseen silloin, kun ne vaikuttavat kantajan markkina-asemaan. Ensiksi kantaja katsoo, että komission vastineessaan asettamat kaksi edellytystä ovat oikeuskäytännössä vahvistettuja edellytyksiä tiukemmat. Edellytyksestä, ettei kantaja ole saanut päätöksessä tarkoitettuja tukitoimia, kantaja väittää aluksi, että sillä on asiavaltuus, koska se on EY 88 artiklan 2 kohdassa ja [EY 88] artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 (EYVL L 83, s. 1) 1 artiklan h alakohdassa tarkoitettu asianomainen osapuoli. Kantaja toteaa seuraavaksi, että kun kanteessa esitetyt kanneperusteet koskevat sitä, onko päätös perusteltu, kantajan on osoitettava erityistilanteensa, joka voidaan johtaa vaikutuksesta kantajan kilpailuasemaan sekä tarvittaessa kantajan osallistumisesta alustavaan menettelyyn. Kantajan mukaan mikä tahansa muu ratkaisu tarkoittaa sen huomiotta jättämistä, että yleisesti sovellettavalta näyttävä tukitoimi voikin todellisuudessa suosia vain joitakin tiettyjä toimijoita tai toimintoja, vaikka se teoriassa voi hyödyttää kaikkia.

53 Toiseksi kantajan mukaan tässä asiassa sen kilpailuasemaan on kohdistunut vaikutusta maksuttoman televisiotoiminnan markkinoilla sekä audiovisuaalisten oikeuksien ja sisältöjen hankinnan markkinoilla. Päätöksessä nimittäin pysytetään kantajan mielestä pakollisten maksujen järjestelmä audiovisuaalisen tuotannon hyväksi toteamalla joko, että investointivelvoitteet eivät ole valtiontukea, tai, että CNC:n tukitoimet ovat yhteismarkkinoille soveltuvaa tukea. Nämä vaikeudet ovat kantajan kantelujen taustalla.

54 Kantaja väittää ensinnäkin, että riitautetut tukitoimet, jotka päätöksessä on hyväksytty, aiheuttavat kilpailuhaittaa rajoittamalla kantajan mahdollisuutta kehittää tuotantotoimintaansa kahden kolmasosan osalta investointivelvoitteisiin liittyvistä menoista sekä edistävät kantajan kanssa kilpailevien viestintäkonsernien suosimista. Rahoittamiensa teosten väitetystä taloudellisesta hallinnasta kantaja toteaa vastauksena Ranskan tasavallalle, että sen investointivelvoitteiden taso on sellainen, että se strukturoi de facto kaiken investointikapasiteettinsa käytön.

55 Kantaja toteaa toisekseen, kuten se väittää laajasti selittäneensä kanteluissaan, että Ranskan elokuva- ja audiovisuaalisen teollisuuden tukijärjestelmä johtaa siihen, että se myötävaikuttaa COSIP:tä rahoittavan veron ja tämän riippumattomille tuottajille myöntämän avustuksen maksamisen kautta kantajan omien kilpailijoiden rahoittamiseen. Kantajan mukaan Ranskan säännöstöön sisältyvän ”riippumattoman tuottajan” määritelmän takia monet näistä tuottajista nimittäin ovat kantajan kilpailijoiden määräysvallassa, ja huomattava määrä niistä on suurten viestintäkonsernien hallussa joko siksi, että ne harjoittavat radiolähetystoimintaa (kaapelin, satelliitin, maanpäällisen digitaalisen radioverkon tai internettelevision välityksellä), tai siksi, että ne toimivat audiovisuaalisessa tuotannossa, tai siksi, että niillä on tällaista molemmantyyppistä toimintaa.

56 Kantaja kiistää Ranskan tasavallan tästä esittämät vuoden 2005 luvut. Kantajan mukaan niistä 26 tuottajasta, jotka luokitellaan Ranskan säännöstön perusteella riippumattomiksi ja joiden kanssa kantaja teki sopimuksia vuonna 2005, ainoastaan yhdeksän on tuottajia, jotka todella ovat riippumattomia kaikista televisiopalvelujen tarjoajista. Lopuista 17 tuottajasta kahdeksan on kantajan mukaan audiovisuaalisten konsernien tytäryhtiöitä ja yhdeksän yrityksiä, jotka ovat integroituneet teollisuuskonserneihin, jotka antavat niille huomattavan taloudellisen painoarvon ja joista useimmat ovat sekä tuottajia että jakelijoita. Kantaja toteaa, että useimmat näistä 17 liikekumppanista ovat merkittäviä ja taloudellisesti vahvoja yrityksiä, jotka eivät vastaa direktiivin 89/552 johdanto-osan 23. perustelukappaleessa annettua ”riippumattoman tuottajan”

määritelmää. Kantaja korostaa, että on riittävää todeta, että alkuillasta esitettävän fiktion tuottajien luokittelussa vuonna 2005 yksi konserni hyötyy viiden tytäryhtiönsä välityksellä eniten tuotantotukitoimia ja investointivelvoitteita koskevasta Ranskan säännöstöstä. Samasta luokittelusta ilmenee myös, että vuoden 2005 kymmenen suurimman tuottajan joukossa ei ole yhtäkään, joka todella olisi riippumaton direktiivin 89/552 sanamuodon ja tarkoituksen mukaisella tavalla.

57 Kantaja toteaa kolmanneksi, että nämä suuret viestintäkonsernit voivat hyötyä tukijärjestelmästä joutumatta osallistumaan sen rahoitukseen. Sen lisäksi, että ne saavat COSIP:n tukea integroituneiden tuottajiensa välityksellä, niillä voi olla tuotettaviin teoksiin ajallisesti rajoittamattomia yhteistuotanto-oikeuksia, joita ne voivat sitten jälleenmyydä, muun muassa kantajalle. Näin ollen näillä suurilla konserneilla on laaja etulyöntiasema teosluetteloiden muodostamisessa ja teosten lähettämisessä muilla alustoilla, erityisesti maanpäällisen digitaalisen radioverkon, satelliitin, internetin ja kolmannen sukupolven puhelinliikenteen välityksellä. Konsernit, joilla on kyseisiä jo muodostettuja luetteloita, harjoittavat nyt lähetystoimintaa maanpäällisessä digitaalisessa radioverkossa kilpaillen suoraan kantajan kanssa.

58 Kantajan mukaan televisiopalvelujen tarjoajat eivät sitä vastoin voi käytännössä hankkia kyseisiä oikeuksia koskevia luetteloita siltä osin kuin niillä ei voi olla hallussaan yhteistuotanto-osuuksia audiovisuaalisiin teoksiin, jotka rahoitetaan niillä olevien, riippumattomiin tuotantoyrityksiin kohdistuvien investointivelvoitteiden nojalla, koska nämä velvoitteet muodostavat kaksi kolmasosaa menoista, jotka niillä on investointivelvoitteiden nojalla. Ne voivat hankkia vain lähetysaikaa eli näitä teoksia koskevia lähetysoikeuksia, jotka rajoittuvat tiettyyn määrään lähetyksiä rajoitetun ajan.

59 Lisäksi kantaja väittää, että kilpailevien viestintäkonsernien aiheuttaman jatkuvan paineen edessä kantajan ja muiden televisiopalvelujen tarjoajien on liiketaloudellisesti

pakko ostaa rahoittamansa audiovisuaaliset teokset takaisin sen jälkeen, kun niillä olevat lähetysoikeudet, jotka ovat yksinoikeuksia 18 kuukauden ajan, ovat päättyneet. Koska nimittäin ranskalaisten kanavien suosikkisarjojen tuottamista jatketaan ensimmäisiä jaksoja koskevien lähetysoikeuksien alkuperäistä kestoa kauemmin, näiden oikeuksien takaisinosto on välttämätöntä, jottei jaksoja lähetettäisi kilpailevilla kanavilla. Kantaja toteaa vastauksena Ranskan tasavallalle, joka vetoaa televisiopalvelujen tarjoajien suureen liikkumavaraan teosten hyödyntämisvaiheessa ja lähetysoikeuksien kestoon, että tätä kestoa ja sen aikana sallittujen lähetysten määrää säännellään tiukasti Ranskan säännöstössä.

60 Kantaja lisää vastauskirjelmässään neljänneksi, että Ranskan säännöstön nojalla investointivelvoitteiden määrä lasketaan kanavan liikevaihdon eikä sen ohjelmistobudjetin perusteella, kuten direktiivin 89/552 5 artiklassa säädetään. Näin ollen kantajalla on tältä osin huomattavasti suuremmat menot kuin kilpailijoillaan – joita ovat erityisesti France 2, France 3 ja M6 – budjettinsa kohdentamista ja ohjelmistovalintojaan koskevan vapauden kustannuksella, mikä edistää kantajan yksilöimistä kilpailijoihinsa nähden. Kantaja myös muistuttaa, että myötävaikutus audiovisuaalisten teosten tuotannon kehittämiseen koski kantajan jättäessä kantelunsa vuonna 2001 vain maanpäällisessä radioverkossa analogisesti lähetettävien ilmaistelevisiopalvelujen tarjoajia eli kantajaa, molempia julkisia kanavia ja M6-kanavaa, kun taas muut Ranskassa toimineet viestintäkonsernit, jotka eivät harjoittaneet toimintaa tällaisilla kanavilla, välttyivät mainituilta velvoitteilta. Vaikka lainsäädäntö on vähitellen kehittynyt siten, että muillekin televisiopalvelujen tarjoajille on asetettu samantyyppisiä velvoitteita, ne eivät ole yhtä rajoittavia eivätkä investointien määrät ole yhtä merkittäviä kuin kantajalla. Joka tapauksessa se, että päätös voi vaikuttaa myös muihin toimijoihin ja että se on omiaan aiheuttamaan laajempaa haittaa, on yksi syy lisää ottaa kanne tutkittavaksi.

61 Kantaja kiistää viidenneksi Ranskan tasavallan väitteet, joiden mukaan kantaja saa suoraa ja välillistä hyötyä audiovisuaalisen tuotannon tukijärjestelmästä. Kantaja väittää tästä, ettei se hyödy välillisesti CNC:n tukitoimista. Yhtäältä CNC:n rahoitustuki tietylle tuotannolle hyödyttää yksinomaan tuottajaa, erityisesti hyvittämällä sen CNC:ssä avattua tiliä ja mahdollistamalla, että uusia tukia synnytetään automaattisesti. Se ei sitä vastoin kevennä televisiopalvelujen tarjoajalle kuuluvia investointivelvoitteita. Kantaja ei siis hyödy tuottajille, jotka eivät ole sen tytäryhtiöitä, annetusta rahoitustuesta. Toisaalta CNC:n tuen myöntäminen, joka perustuu kantajan kaltaisen televisiopalvelujen tarjoajan antamaan rahoitussitoumukseen, joka on vähintään 25 prosenttia tuotantokustannusarvion määrästä, ei mitenkään vähennä tällaiselle tarjoajalle kuuluvia säännöstön mukaisia velvoitteita tai lievennä sille kuuluvia rasitteita. Lisäksi kantaja pitää marginaalisena audiovisuaalisen tuotannon tukijärjestelmästä tytäryhtiöidensä välityksellä saamansa suoran hyödyn määrää. Ainoastaan kolmannes investointivelvoitteista voidaan mahdollisesti toteuttaa sen tuotantotytäryhtiöiden, joista harvat tuottavat varastoon tarkoitettuja teoksia, kanssa, ja vain kaksi niistä sai vuonna 2005 CNC:n rahoitustukea, jonka kokonaismäärä oli paljon pienempi kuin veron määrä, jonka kantaja joutui maksamaan samana vuonna.

62 Kolmantena seikkana kantaja väittää, että oikeuskäytännön mukaan edellä 42 kohdassa mainitussa asiassa Plaumann vastaan komissio annetussa tuomiossa tarkoitettu kantajan erityinen asema ei johdu yksinomaan huomattavasta vaikutuksesta kantajan kilpailuasemaan markkinoilla (asia T-395/04, Air One v. komissio, tuomio 10.5.2006, Kok., s. II-1343, 32 kohta). Lisäksi kantaja toteaa, että julkisasiamies Jacobs puoltaa edellä 38 kohdassa mainitussa asiassa komissio vastaan Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum antamansa ratkaisuehdotuksen 141 ja 142 kohdassa selvästi edellytyksen, jonka mukaan toimen on koskettava henkilöä erikseen, soveltamista siten, ettei siinä enää olisi yksinomaan kyse mainitusta vaikutuksesta. Huomioon voidaan ottaa muita näkökohtia, kuten se, että kantajan kantelut vuonna 2001 ja niiden täydennys tammikuussa 2006 olisivat, toisin kuin Ranskan tasavalta väittää, päätöksen taustalla.

Kantajan mukaan komissio ei kiistä tätä, ja päätöksessä sitä paitsi viitataan niihin sekä vastataan niihin suoraan.

63 Neljäntenä seikkana kantaja katsoo, että erillisen oikeussuojan tarvetta koskevan käsitteen liian rajoittava tulkinta komission edellyttämällä tavalla johtaa siihen, että kantaja menettäisi oikeutensa tehokkaaseen oikeussuojaan. Jos kantajalla nimittäin ei ole kanneoikeutta unionin yleisessä tuomioistuimessa, se menettää kaiken mahdollisuuden keskustella kontradiktorisesti asiasisällön osalta investointivelvoitteiden luonteesta valtiontukena.

Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

64 EY 230 artiklan neljännen kohdan mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kanteen hänelle osoitetusta päätöksestä tai sellaisesta päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena tai toiselle henkilölle osoitettuna päätöksenä, koskee ensin mainittua henkilöä suoraan ja erikseen.

65 Koska nyt käsiteltävässä asiassa päätös on osoitettu Ranskan tasavallalle, on tutkittava, koskeeko se kantajaa suoraan ja erikseen.

66 Kun tarkastellaan edellytystä, jonka mukaan päätöksen on koskettava kantajaa erikseen, huomataan, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan päätös koskee erikseen muita kuin niitä, joille se on osoitettu, ainoastaan silloin, kun tämä päätös vaikuttaa niihin niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista ja ne voidaan näin ollen yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (edellä 42 kohdassa mainittu asia Plaumann v. komissio; asia C-198/91, Cook v. komissio, tuomio 19.5.1993, Kok., s. I-2487, Kok. Ep. XIV, s. I-211, 20 kohta; asia C-225/91, Matra v. komissio, tuomio

15.6.1993, Kok., s. I-3203, Kok. Ep. XIV, s. I-3203, 14 kohta; edellä 38 kohdassa mainittu asia komissio v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, tuomion 33 kohta ja asia C-487/06 P, British Aggregates v. komissio, tuomio 22.12.2008, Kok., s. I-10505, 26 kohta).

67 Unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä on näin ollen tutkia, voidaanko nyt käsiteltävässä asiassa katsoa päätöksen koskevan kantajaa erikseen.

68 Käsiteltävässä asiassa kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta kumoamaan päätöksen, joka tehtiin EY 88 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun alustavan tutkintamenettelyn päätyttyä.

69 Tässä yhteydessä on muistutettava, että EY 88 artiklassa säännellyssä valtiontukien valvontamenettelyssä on erotettava toisistaan ensinnäkin kyseisen artiklan 3 kohdan mukainen tukien alustava tutkintavaihe, jonka tavoitteena on ainoastaan mahdollistaa, että komissio voi tehdä ensimmäiset päätelmänsä tuen täydellisestä tai osittaisesta soveltuvuudesta yhteismarkkinoille, ja toiseksi saman artiklan 2 kohdassa tarkoitettu tutkintavaihe. EY:n perustamissopimuksen mukaan komissio on vasta viimeksi mainitussa vaiheessa, jonka tavoitteena on mahdollistaa se, että komissio saa käyttöönsä kattavat tiedot kaikista asiaan liittyvistä seikoista, velvollinen kehottamaan niitä, joita asia koskee, esittämään huomautuksensa (edellä 66 kohdassa mainittu asia Cook v. komissio, tuomion 22 kohta; edellä 66 kohdassa mainittu asia Matra v. komissio, tuomion 16 kohta; edellä 38 kohdassa mainittu asia komissio v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, tuomion 34 kohta ja edellä 66 kohdassa mainittu asia British Aggregates v. komissio, tuomio 22.12.2008, 27 kohta).

70 Kun komissio toteaa EY 88 artiklan 2 kohdassa määrättyä muodollista tutkintamenettelyä aloittamatta saman artiklan 3 kohdan perusteella tehdyllä päätöksellä, että

tuki soveltuu yhteismarkkinoille, niillä, joiden hyväksi kyseisen menettelyn tarjoamat menettelylliset takeet on annettu, on mahdollisuus saada aikaan se, että näitä takeita noudatetaan, vain, jos ne voivat saattaa päätöksen unionin tuomioistuinten tutkittavaksi. Tämän perusteella kyseiset tuomioistuimet ottavat tutkittavaksi kanteen, jonka on nostanut EY 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu osapuoli, jota asia koskee, tällaisen päätöksen kumoamiseksi, jos kantaja pyrkii kanteen nostamisella turvaamaan viimeksi mainittuun määräykseen perustuvat menettelylliset oikeutensa (ks. edellä 38 kohdassa mainittu asia komissio v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, tuomion 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja edellä 66 kohdassa mainittu asia British Aggregates v. komissio, tuomio 22.12.2008, 28 kohta).

71 Oikeuskäytännössä on täsmennetty, että niillä, joita asia koskee, tarkoitetaan EY 88 artiklan 2 kohdassa henkilöitä, yrityksiä ja yhteenliittymiä, joiden etuihin tuen myöntäminen saattaa vaikuttaa, eli erityisesti tuen saajan kanssa kilpailevia yrityksiä ja ammatti- ja toimialajärjestöjä (ks. edellä 38 kohdassa mainittu asia komissio v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, tuomion 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja edellä 66 kohdassa mainittu asia British Aggregates v. komissio, tuomio 22.12.2008, 29 kohta).

72 Jos kantaja sitä vastoin kyseenalaistaa sen, onko tuen arviointia koskeva päätös sellaisenaan perusteltu, pelkästään se seikka, että kantajaa voidaan pitää EY 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna osapuolena, jota asia koskee, ei riitä siihen, että kanne otettaisiin tutkittavaksi. Kantajan on siis osoitettava, että sillä on erityinen asema edellä 42 kohdassa mainitussa asiassa Plaumann vastaan komissio annettuun tuomioon perustuvassa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla. Tällainen asema on kyseessä erityisesti silloin, kun päätöksen kohteena oleva tuki vaikuttaa huomattavasti kantajan asemaan markkinoilla (edellä 38 kohdassa mainittu asia komissio v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, tuomion 37 kohta ja edellä 66 kohdassa mainittu asia British Aggregates v. komissio, tuomio 22.12.2008, 30 kohta; ks. myös vastaavasti asia 169/84, Cofaz ym. v. komissio, tuomio 28.1.1986, Kok., s. 391, Kok. Ep. VIII, s. 439, 22–25 kohta).

73 Nyt käsiteltävässä asiassa on täsmennettävä aluksi, ettei se, että päätös on yleisesti sovellettava toimenpide, mikä johtuu siitä, että sen tarkoituksena muun muassa on hyväksyä tukijärjestelmiä, joita sovelletaan yleisesti ja abstraktisti määriteltyyn taloudellisten toimijoiden ryhmään, ole sellainen seikka, joka olisi omiaan estämään edellä mainitun oikeuskäytännön soveltamista (ks. vastaavasti edellä 66 kohdassa mainittu asia British Aggregates v. komissio, tuomio 22.12.2008, 31 kohta).

74 Lisäksi on huomattava, että kantaja on esittänyt kanteensa tueksi kolme kanneperustetta. Ensimmäisen niistä mukaan perusteluvelvollisuutta on loukattu. Toisen mukaan EY 87 artiklan 1 kohtaa on rikottu. Kolmannen kanneperusteen mukaan EY 87 artiklan 3 kohdan d alakohtaa on rikottu.

75 On huomattava, ettei yhdelläkään näistä kumoamisperusteista pyritä saamaan todetuksi, että kyseessä olevat tukitoimet aiheuttaisivat vakavia vaikeuksia sen kannalta, voidaanko ne luokitella valtiontueksi tai soveltuvatko ne yhteismarkkinoille, joiden takia komission oli kantajan mukaan pakko aloittaa muodollinen tutkintamenettely. Kantaja ei kyseenalaista komission kieltäytymistä aloittaa EY 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua muodollista tutkintamenettelyä eikä myöskään vetoa tästä määräyksestä johtuvien menettelyllisten oikeuksien loukkaamiseen vaan pyrkii ainoastaan saamaan päätöksen kumotuksi asiasisällön osalta; kantaja vahvisti tämän istunnossa vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, ja se kirjattiin istuntopöytäkirjaan.

76 Koska nyt käsiteltävällä kanteella ei siis pyritä turvaamaan kantajan menettelyllisiä oikeuksia, pelkästään se seikka, että kantajaa voidaan pitää EY 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna osapuolena, jota asia koskee, ei voi riittää siihen, että kanne otettaisiin tutkittavaksi. Kantajan on siis osoitettava, että sillä on erityinen asema edellä 42 kohdassa mainitussa asiassa Plaumann vastaan komissio annettuun tuomioon perustuvassa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla, erityisesti siksi, että päätöksen kohteena olevat toimet vaikuttavat huomattavasti kantajan asemaan markkinoilla.

77 Tässä yhteydessä on muistutettava, että yritys ei voi vedota pelkästään siihen, että se on kyseessä olevan tukitoimenpiteen saaneen yrityksen kilpailija, vaan sen on lisäksi osoitettava, että sen asemaa markkinoilla on loukattu merkittävällä tavalla (asia C-106/98 P, Comité d'entreprise de la Société française de production ym. v. komissio, tuomio 23.5.2000, Kok., s. I-3659, 40 ja 41 kohta; asia C-525/04 P, Espanja v. Lenzing, tuomio 22.11.2007, Kok., s. I-9947, 33 kohta ja asia T-117/04, Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren ym. v. komissio, tuomio 27.9.2006, Kok., s. II-3861, 53 kohta).

78 Nyt käsiteltävässä asiassa vaikutusta kantajan kilpailuasemaan on tutkittava niihin nähden, jotka saavat kyseessä olevia tukitoimia, kuten kantaja vahvisti istunnossa vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen. Näin ollen on katsottava, että koska kyseessä olevilla toimilla pyritään tukemaan elokuva- ja audiovisuaalista tuotantoa, niitä saavat toimijat, joilla on tuotantotoimintaa elokuva- ja audiovisuaalisella alalla tai ainakin toisella näistä aloista kyseessä olevien toimien mukaisesti. On lisäksi riidatonta, että kantaja, joka on televisiopalvelujen tarjoaja, toimii myös teosten tuotannossa, ja sekin voi tämän perusteella saada osakseen kyseessä olevia tukitoimia.

79 Kantaja yksilöi toimijoiksi, joihin nähden se väittää kilpailuasemaansa kohdistuneen vaikutusta, muut televisiopalvelujen tarjoajat ja suuret audiovisuaalista viestintää harjoittavat konsernit. Lisäksi kantaja väittää, että sen asemaan on kohdistunut vaikutusta maksuttoman televisiotoiminnan markkinoilla sekä audiovisuaalisten oikeuksien ja sisältöjen hankinnan markkinoilla.

80 On kuitenkin todettava, ettei kantaja ole osoittanut konkreettisesti ja täsmällisesti, missä mielessä sen kilpailuasemaan olisi kohdistunut huomattavaa vaikutusta, erityisesti kyseisillä markkinoilla verrattuna näihin kilpailijoihin eli televisiopalvelujen tarjoajiin ja audiovisuaalista viestintää harjoittaviin suuriin konserneihin, jotka ovat saaneet kyseessä olevia toimia.

81 Ensiksikin on niin, ettei kantaja ole esittänyt seikkoja, joiden perusteella voitaisiin katsoa, että sen kilpailuasemaan kohdistuu huomattavaa vaikutusta verrattuna muihin televisiopalvelujen tarjoajiin, ja tämä koskee sekä riitautettuja investointivelvoitteita että CNC:n tukitoimia.

82 Investointivelvoitteista on aluksi todettava ensinnäkin, ettei kantaja esitä mitään argumenttia, jossa se väittäisi, että muihin televisiopalvelujen tarjoajiin – jotka voivat saada näitä toimia mahdolliseen tuotantotoimintaansa – sovellettaisiin edellytyksiä, jotka poikkeaisivat kantajalle kyseisten toimien saamiseksi asetetuista edellytyksistä ja olisivat kantajan mukaan omiaan aiheuttamaan huomattavan vaikutuksen sen kilpailuasemaan.

83 Kantaja väittää toisekseen, että sillä on investointivelvoitteiden osalta huomattavasti suuremmat menot kuin kilpailijoillaan, joita ovat erityisesti France 2, France 3 ja M6, budjettinsa kohdentamista ja ohjelmistovalintojaan koskevan vapauden kustannuksella, mikä myötävaikuttaa kantajan yksilöimiseen sen kilpailijoihin nähden. Kuten kantaja vahvisti istunnossa vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, myös televisiopalvelujen tarjoajilla, joiden kanssa kantaja kilpailee, on kuitenkin investointivelvoitteita päätöksen kohteena olevien toimien nojalla. Lisäksi on huomattava, että näiden velvoitteiden määrä lasketaan soveltamalla tiettyä prosenttiosuutta kyseessä olevan televisiopalvelujen tarjoajan edellisen vuoden liikevaihdosta (ks. edellä 26 kohta). Näin ollen se, että Ranskan säännöstön nojalla kantajan mainitsemilla kilpailijoilla on investointivelvoitteita samassa suhteessa kuin sillä itsellään, koska niiden liikevaihtoon sovelletaan samaa prosenttiosuutta, johtaa samaan komission ja Ranskan tasavallan jo tekemään päätelmään, että jos kantajan menot osoittautuvat suuremmiksi kuin kyseisten kilpailijoiden menot, se johtuu vain siitä, että kantajalla on suurempi liikevaihto kuin kilpailijoilla. Kantaja ei siis voi vedota tähän seikkaan osoittaakseen edellä 42 kohdassa mainitussa asiassa Plaumann vastaan komissio annettuun tuomioon perustuvassa oikeuskäytännössä tarkoitetun erityisen aseman. Kantaja ei myöskään ole esittänyt mitään seikkaa, joka osoittaisi huomattavan

vaikutuksen kantajan kilpailuasemaan päätöksen tekohetkellä, mikä johtuisi erityisen prosenttiosuuden soveltamisesta muihin televisiopalvelujen tarjoajiin.

84 On todettava kolmanneksi, että – toisin kuin kantaja väittää – se, että investointivelvoitteiden määrä lasketaan kyseessä olevan televisiopalvelujen tarjoajan liikevaihdon eikä sen ohjelmistobudjetin perusteella, kuten kantajan mukaan direktiivin 89/552 5 artiklassa säädetään, ei mahdollista päätelmää, että kantajalla olisi erityinen asema. Yhtäältä nimittäin kantaja ei ole osoittanut, missä mielessä tällainen laskentatapa saattaisi sen tilanteeseen, joka poikkeaisi sen kilpailijoiden eli televisiopalvelujen tarjoajien tilanteesta, ja sitä paitsi se korostaa, että tällaisten palvelujen muita tarjoajia saattaa olla sen tilannetta vastaavassa tilanteessa. Toisaalta unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä ei ole tutkia nyt käsiteltävän kanteen yhteydessä kyseessä olevaa Ranskan säännöstöä direktiivin 89/552 kannalta.

85 Velvollisuudesta kohdistaa audiovisuaalisessa tuotannossa vähintään kaksi kolmasosaa ja elokuvatuotannossa vähintään kolme neljäsosaa investointivelvoitteiden mukaisista menoista riippumattoman tuotannon kehittämiseen (ks. edellä 9 kohta) on neljänneksi huomattava, että Ranskan säännöstöön sisältyvä ”riippumattoman tuotannon” määritelmä edellyttää muun muassa tuottajan olevan riippumaton kyseessä olevan teoksen tilanneesta televisiopalvelujen tarjoajasta (päätöksen II osastoon sisältyvä 249 kohta), minkä asianosaiset ja väliintulija vahvistivat istunnossa. Näin ollen on todettava, että vaikka tällainen velvoite voi rajoittaa – kuten kantaja väittää – mahdollisuutta kehittää tuotantotoimintaa, kantaja ei osoita, missä mielessä sen tilanne on erilainen kuin muiden televisiopalvelujen tarjoajien, joiden kanssa se kilpailee.

86 Edellä esitetystä seuraa näin ollen, ettei kantaja ole osoittanut, että sen kilpailuasemaan olisi kohdistunut investointivelvoitteiden osalta huomattava vaikutus verrattuna muiden televisiopalvelujen tarjoajien kilpailuasemaan.

87 Kun vielä tarkastellaan nyt käsiteltävässä kanteessa riitautettuja CNC:n tukitoimia, kantaja ei esitä mitään argumenttia, jolla se osoittaisi erityisen tilanteensa verrattuna muihin televisiopalvelujen tarjoajiin. Lisäksi ja toissijaisesti on todettava, että tuottajalle kyseisten toimien saamisen edellytyksenä kuuluvaa velvollisuutta saada käyttöönsä rahoitus televisiopalvelujen tarjoajalta sekä vastaavaa edellytystä, jonka mukaan tuottajan on oltava riippumaton rahoituksen toimittavasta televisiopalvelujen tarjoajasta, sovelletaan samalla tavalla kantajaan ja muihin televisiopalvelujen tarjoajiin, mitä kantaja ei kiistä.

88 Vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen istunnossa esittämään kysymykseen CNC:n tukitoimien rahoituksesta erityisesti televisiopalvelujen tarjoajien maksaman veron välityksellä kantaja vahvisti, että sen kilpailijat eli televisiopalvelujen tarjoajat ovat velvollisia maksamaan kyseisen veron. Todettakoon, että tämän veron perusteena on televisiopalvelujen tarjoajien liikevaihto ja että maksettava määrä lasketaan soveltamalla tähän liikevaihtoon tiettyä prosenttiosuutta. Näin ollen ei voida katsoa, että kantaja olisi yksilöity suhteessa muihin televisiopalvelujen tarjoajiin, joiden kanssa se kilpailee.

89 Riitautetuista CNC:n tukitoimista on siis katsottava, ettei kantaja ole osoittanut, että sen kilpailuasemaan olisi kohdistunut huomattava vaikutus verrattuna muihin televisiopalvelujen tarjoajiin.

90 Toiseksi on todettava kantajan väitteestä, jonka mukaan sen kilpailuasemaan kohdistuu vaikutus suhteessa suuriin audiovisuaalista viestintää harjoittaviin konserneihin, ettei kantaja määrittele täsmällisesti kyseisiä konserneja eikä osoita riittävän tarkasti, millaisessa kilpailusuhteessa se on näihin konserneihin nähden.

91 On kuitenkin muistutettava, että kantajan kilpailuasemaa on tutkittava suhteessa kyseessä olevia toimia osakseen saavien kilpailuasemaan. Tästä ilmenee, että suurilla audiovisuaalista viestintää harjoittavilla konserneilla, joita kantaja tarkoittaa, on vähintäänkin oltava rooli teosten tuotannossa. Lisäksi on todettava, että siltä osin kuin nämä konsernit harjoittavat myös televisiotoimintaa kantaja ei täsmennä mitenkään, missä mielessä niiden tilanne poikkeaa tällöin edellä 81–89 kohdassa tutkitusta televisiopalvelujen tarjoajien, joilla on tuotantotoimintaa, tilanteesta.

92 Näin ollen on katsottava, että kantaja ei ole esittänyt väitteensä, jonka mukaan sen kilpailuasemaan on kohdistunut vaikutusta suhteessa suuriin audiovisuaalista viestintää harjoittaviin konserneihin, tueksi riittävän yksityiskohtaista näyttöä, jotta voitaisiin todeta kyseessä olevien toimien koskevan kantajaa erikseen. Tässä yhteydessä on muistutettava, että unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä ei ole toimia oletusten varassa siltä osin kuin kyse on päättelyistä ja tosiseikkoihin sekä oikeudellisiin seikkoihin liittyvistä täsmällisistä perusteluista, jotka voisivat olla kanteessa esitettyjen väitteiden perustana (asia T-144/04, TF1 v. komissio, määräys 19.5.2008, Kok., s. II-761, 57 kohta).

93 Kaiken edellä esitetyn perusteella on katsottava, että kantaja ei ole osoittanut oikeudellisesti riittävällä tavalla huomattavaa vaikutusta kilpailuasemaansa ja että päätöksen ei voida katsoa koskevan kantajaa erikseen. Kantajalla ei siis ole asiavaltuutta.

94 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa kantajan argumentilla, jonka mukaan kantajalla ei olisi mitään keinoa riitauttaa päätöstä, jos kanne jätetään tutkimatta. On nimittäin riittävää muistuttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä ei voida sivuuttaa tulkinnalla, jonka kantaja tekee oikeudesta tehokkaaseen oikeussuojaan. Oikeuskäytännössä on todettu nyt käsiteltävässä kanteessa kyseessä olevalla alalla erityisesti, että yksityinen, jota komission valtiontukipäätös ei koske suoraan ja erikseen ja jonka etuihin päätöksen kohteena olevan valtion toimenpide ei näin ollen voi vaikuttaa, ei voi suhteessa tällaiseen päätökseen vedota oikeuteen tehokkaaseen oikeussuojaan (ks. asia C-260/05 P, Sniace v. komissio, tuomio 22.11.2007, Kok., s. I-10005, 64 ja 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Edellä esitetystä ilmenee, että toinen näistä edellytyksistä ei nimenomaan täyty nyt käsiteltävässä asiassa, koska kantaja ei ole osoittanut päätöksen koskevan sitä erikseen. Tästä seuraa, ettei kantaja voi väittää perustellusti, että se, että nyt käsiteltävä kanne jätetään tutkimatta, loukkaisi sen oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan.

95 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kanne on jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

96 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

97 Lisäksi työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltiot, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Ranskan tasavalta vastaa siis omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Télévision française 1 SA (TF1) velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Euroopan komission oikeudenkäyntikulut.

3) Ranskan tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Vilaras Prek Ciucă

Julistettiin Luxemburgissa 13 päivänä syyskuuta 2010.

Allekirjoitukset